

Arrest

nr. 235 282 van 17 april 2020
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat W. GOOSSENS
Kraasbeekstraat 41
3390 TIELT-WINGE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 20 december 2019 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 22 november 2019 tot weigering van de afgifte van een visum.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 2 januari 2020 met referentenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 februari 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 februari 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. BEEKEN, die loco advocaat W. GOOSSENS verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker is op 16 september 2017 gehuwd met de Duitse J. R. R., met verblijfsrecht in België, gehuwd in Pakistan.

Op 30 januari 2018 wordt via de Belgische diplomatieke post in Islamabad een eerste visumaanvraag gezinshereniging ingediend door verzoeker teneinde zich in België te herenigen met mevrouw J. R. R.,

van Duitse nationaliteit, met verblijfsrecht in België. Op 30 mei 2018 geeft de procureur des konings een negatief advies, omdat het een schijnrelatie betreft. Op 4 juni 2018 wordt de visumaanvraag geweigerd. Op 23 november 2018 wordt via de Belgische diplomatieke post in Islamabad een tweede visumaanvraag gezinshereniging ingediend door verzoeker teneinde zich in België te herenigen met zijn veronderstelde echtgenote mevrouw J. R. R., van Duitse nationaliteit, met verblijfsrecht in België. Op 12 juli 2019 wordt die tweede visumaanvraag afgewezen. Op 21 augustus 2019 wordt het huwelijk tussen verzoekende partij en mevrouw J. R. R. overgeschreven in de registers van de burgerlijke stand. Op 24 september 2019 dient verzoeker via de Belgische diplomatieke post in Islamabad een (derde) visumaanvraag gezinshereniging in. Op 20 november 2019 wordt de visumaanvraag afgewezen. Dit betreft de bestreden beslissing:

“Commentaar:

Op 24/09/2019 werd via de Belgische diplomatieke post in Islamabad een visumaanvraag onder de richtlijn 2004/38 ingediend op naam van M. A. B. (...), geboren 03/06/1995, van Pakistaanse nationaliteit met als referent zijn veronderstelde echtgenote R. J. R. (...), geboren op 21/01/1994, van Duitse nationaliteit.

Overwegende dat deze aanvraag ingediend werd op basis van de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden; Overwegende dat deze aanvraag ingediend werd op basis van een Pakistaanse huwelijksregistratie, voor een huwelijk afgesloten op 16/09/2018.

Overwegende dat artikel 27 van het Wetboek van Internationaal Privaatrecht bepaalt dat een buitenlandse authentieke akte in België wordt erkend zonder dat een beroep moet worden gedaan op enige procedure indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld overeenkomstig het krachtens deze wet toepasselijk recht, waarbij in het bijzonder rekening wordt gehouden met de artikels 18 en 21;

Overwegende dat artikel 21 de openbare orde-exceptie bedoelt en het mogelijk maakt om een bepaling van het buitenlands recht te weigeren voor zover zij tot een resultaat zou leiden dat kennelijk onverenigbaar is met de openbare orde;

Overwegende dat artikel 146 bis van het Burgerlijk Wetboek bepaalt dat er geen huwelijk is wanneer uit een geheel van omstandigheden blijkt dat de intentie van minstens één van de echtgenoten kennelijk niet is gericht op het tot stand brengen van een duurzame levensgemeenschap, maar enkel op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat is verbonden aan de staat van gehuwde;

Overwegende dat dergelijk huwelijk onverenigbaar is met de beginselen van de openbare orde; Overwegende dat dit aangetoond wordt door de volgende feiten:

Het dossier werd reeds eerder geweigerd op 04/06/2018 met onderstaande motivering:

"Op 30/01/2018 werd via de Belgische diplomatieke post in Islamabad een visumaanvraag onder de richtlijn 2004/38 ingediend op naam van M. A. B. (...), geboren op 03/06/1995, van Pakistaanse nationaliteit met als referent R. J. (...), geboren op 21/01/1994, van Duitse nationaliteit.

Overwegende dat deze aanvraag ingediend werd op basis van de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden;

Overwegende dat artikel 27 van het Wetboek van Internationaal Privaatrecht stelt dat een buitenlandse authentieke akte in België erkend wordt zonder dat een beroep moet worden gedaan op enige procedure indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld krachtens deze wet toepasselijk recht, en meer bepaald met inachtneming van de artikelen 18 en 21.

Overwegende dat artikel 21 bepaalt : 'De toepassing van een bepaling uit het door deze wet aangewezen buitenlands recht wordt geweigerd voor zover zij tot een resultaat zou leiden dat kennelijk onverenigbaar is met de openbare orde'.

Overwegende dat volgens artikel 46 van het Wetboek van Internationaal Privaatrecht de voorwaarden voor de geldigheid van het huwelijk voor elk van de echtgenoten bepaald worden door het recht van de staat waarvan hij bij de voltrekking van het huwelijk de nationaliteit heeft;

Overwegende echter dat art. 146 bis van het Burgerlijk Wetboek een bepaling van openbare orde is en bepaalt dat er geen huwelijk is wanneer, ondanks de gegeven formele toestemmingen tot het huwelijk, uit een geheel van omstandigheden blijkt dat de intentie van minstens één van de echtgenoten kennelijk niet gericht is op het tot een duurzame levensgemeenschap, maar enkel op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat verbonden is aan de staat van gehuwde.

Overwegende dat uit het administratieve dossier bij de Dienst Vreemdelingenzaken de volgende elementen aan het licht gekomen zijn:

- Het is voor beiden hun eerste huwelijk.

- Betrokkenen hebben elkaar leren kennen via het broer van mijnheer, die is namelijk gehuwd met de zus van mevrouw.
- Betrokkenen hebben elkaar voor de eerste keer persoonlijk ontmoet op 12/09/2017, op 16/09/2017, vier dagen later, traden ze reeds in het huwelijk.
- Vooraleer zij huwden, onderhielden betrokkenen telefonisch contact met elkaar, hun eerste telefonisch contact zou dateren van de zomer van 2014.
- Er vond geen verloving plaats.
- De Belgische diplomatieke post verstrekt een negatief advies met betrekking tot dit huwelijk.
- Mijnheer had tijdens het interview een kopie van mevrouw haar identiteitskaart bij. Dit was geen echter geen gewone kopie maar een bijna perfect nagemaakte identiteitskaart.
- De eerste visumaanvraag van betrokkene werd geweigerd op 08/01/2018 omwille van het feit dat betrokkenen een onvolledige en niet-gelegaliseerde huwelijksakte voorgelegd hadden. Uit een interview dat met mijnheer werd afgenomen op de Belgische diplomatieke post kwam de volgende informatie aan het licht:
- Betrokkenen hebben elkaar leren kennen via het broer van mijnheer, die is gehuwd met de zus van mevrouw.
- De moeder van mevrouw is eveneens gehuwd met iemand die "M. (...)" heet, maar misschien is dit maar een toevalligheid?
- Mijnheer kent de exacte geboortedatum en geboorteplaats van mevrouw niet.
- Betrokkenen hebben elkaar voor het eerst persoonlijk ontmoet op 12/09/2017 en 4 dagen erna zijn ze met elkaar gehuwd.
- Mijnheer spreekt geen Engels volgens de informatie van de ambassade. Het is onduidelijk in welke taal betrokkenen dan communiceren. Volgens mijnheer spreekt mevrouw wel een beetje Punjabi.
- Mijnheer kent de namen van de ouders van mevrouw niet.

Overwegende dat op basis van hoger vermelde elementen de Dienst Vreemdelingenzaken op 20/03/2018 een schrijven richtte ter attentie van de Procureur des Konings te Leuven met de vraag advies te verlenen met betrekking tot de geldigheid van dit in het buitenland afgesloten huwelijk; Uit het politionele onderzoek en het advies van het parket van de procureur des Konings is het volgende gebleken:

- Mevrouw stelt herhaaldelijk dat ze voor het eerst telefonisch contact kregen begin 2011, terwijl uit het interview van mijnheer blijkt dat hij de eerste contacten situeert in de zomer van 2014.
- Uit het interview van mijnheer blijkt dat hij geen Engels of een andere Westerse taal machtig is. Volgens hem spreekt mevrouw een beetje Punjabi met hem en kent deze taal ongeveer een jaar (voor zijn interview van 19/02/2018). Mevrouw stelt dat de conversaties in het begin moeizaam verliepen maar dat zij de taal beetje bij beetje meester werd (dankzij haar schoonbroer, de broer van mijnheer). Bij de wijze waarop betrokkenen tussen 2011 en 2017 gecommuniceerd zouden hebben, kunnen duidelijk vragen worden gesteld. Gelet op het feit dat mevrouw het Punjabi zodanig zou beheersen dat er een huwelijk uit zou kunnen voortvloeien, laat de politie haar de zin 'ik hou van u en wil met u trouwen' schrijven in deze taal. Als ze nadien de zin vertalen met een online"

vertaalprogramma lijkt er iets heel anders uit de vertaling te blijken. Ook de gevraagde zin van het Nederlands naar het Punjabi vertaald met deze vertaalwebsite geeft een heel ander resultaat dan hetgeen mevrouw opschreef.

- Mevrouw reisde volgens haar verklaring in september 2017 naar Pakistan om haar verloofde voor het eerst fysiek te ontmoeten. Na de derde dag daar besluit ze al met hem in het huwelijk te treden. In alle gauwte (besluit te huwen en plechtigheid beiden in eerste week van haar verblijf daar) wordt dan een huwelijksfeest georganiseerd waar toch 100 a 150 genodigden aanwezig zijn volgens de verklaring van mijnheer. Mevrouw stelt dat dat zij geen documenten voor het huwelijk nodig had omdat het een louter religieus huwelijk betrof. Hierbij heeft ze documenten ondertekend in een taal die ze niet begrijpt. Toen ze terug in België was, heeft ze alle documenten verzameld en overgemaakt aan haar man om het huwelijk officieel te laten registreren. Ze stelt dat het niet noodzakelijk was hierbij zelf aanwezig te zijn.
- Mevrouw stelt dat broer A. (...) (echtgenoot van de zus van mevrouw) bij het huwelijk aanwezig was. Mevrouw stelt dat een andere broer van haar man M. K. (...), die ze verder ook omschrijft als haar stiefoom, hierbij aanwezig was omdat ze met hem naar Pakistan was gereisd.
- Bij zijn interview was mijnheer in het bezit van een bijna perfecte kopie van de identiteitskaart van mevrouw. Hij stelt dat zij deze had laten maken in België. Mevrouw stelt dat deze met een 3D-printer is nagemaakt in Pakistan. Zij heeft geen idee waarom deze is gekopieerd.
- Mijnheer stelt in zijn interview dat mevrouw in Herent woont, alleen in een huis met 2 of 3 kamers. In werkelijkheid woont ze sinds april 2016 bij haar zus en schoonbroer in Heverlee in een appartement. Mevrouw stelt dat mijnheer dit wel weet maar dat hij vergeetachtig is en dit berust op een misverstand.

Zij heeft hem wel gemeld dat haar moeder was verhuisd naar een dergelijk huis in Herent en hij dacht waarschijnlijk dat zij mee was verhuisd. Evenwel blijkt uit het interview van mijnheer dat hij veronderstelt dat haar moeder in Duitsland woont. Hij weet dus ook niet dat ze in België woonachtig is.

- In het interview vermeldt mijnheer dat zijn echtgenote de Duitse nationaliteit heeft en 5à6 jaar in België woont, mevrouw woont evenwel al sinds mei 2006 in België.

- Mevrouw toont tientallen foto's van het huwelijk en de plechtigheid.

- In het interview blijkt dat dat mijnheer de naam van mevrouw als J. F. R. (...) schrijft terwijl deze J. R. R. (...) is.

Op basis van het geheel van hoger vermelde elementen is de conclusie van de procureur des Konings te Leuven dat er in casu voldoende elementen voorhanden zijn die duiden op het feit dat de ware reden van dit huwelijk er in hoofde van minstens één van de partijen niet in bestaat een duurzame levensgemeenschap te stichten, doch enkel tot doel heeft het verstrekken van een verblijfsrechtelijk voordeel voor man op basis van zijn status als echtgenoot.

De erkenning van dit huwelijk zou bijgevolg leiden tot een resultaat dat kennelijk onverenigbaar is met de openbare orde. Het huwelijksinstituut maakt immers een wezenlijk bestanddeel uit van het Belgisch rechtsbestel en een miskenning van dat instituut kan een schending uitmaken van de Belgische internationale openbare orde (art. 21 Wetboek internationaal privaatrecht).

Bijgevolg weigert de Dienst Vreemdelingenzaken het tussen M. A. B. (...) en R. J. (...) afgesloten huwelijkt te erkennen in België.

Gezien bovenstaande elementen wordt niet bewezen geacht dat betrokkene effectief een familielid is van een EU-burger.

Bijgevolg wordt het visum geweigerd."

Op 12/07/2019 werd deze motivering nogmaals bevestigd door DVZ wegens bovenstaande feiten en gezien uit nieuw onderzoek bleek dat Procureur des Konings van oordeel was dat de elementen vermeld in zijn advies, d.d. 30/05/2018 nog steeds actueel zijn en dat voormeld huwelijk in strijd is met de Belgische openbare orde.

Uit zijn advies bleken volgende feiten:

"Mevrouw R. (...) werd op 15/04/2019 opnieuw gehoord door de PZ Herko omtrent de actuele toestand van haar relatie sinds het vorige advies. Uit de bij uw schrijven dd. 29/01/2019 bleek dat mijnheer verklaarde dat zij zwanger zou zijn.

Mevrouw verklaarde thans dat ze op 16/09/2018 met mijnheer huwde en daarna nog één week bij hem bleef in Chotana. Op 25/09/2018 kwam ze terug naar België. Ze hielden contact via Whatsapp. Op 07/10/2018 is ze terug naar de heer M. (...) gegaan in Pakistan en ze bleef er tot 21/10/2018. In september 2018 is ze van Leuven naar Herent verhuisd. In Leuven woonde ze samen met de broer van mijnheer. Ze kreeg ruzie met hem een verhuisde daarom. Ze trok toen in bij een andere broer van hem, die samen met zijn gezin in Herent woont.

Ze bevestigt dat ze zwanger is van mijnheer. Ze stelt dat het kind is verwekt toen ze hem zag in Pakistan in oktober 2018. De vermoedelijke bevallingsdatum is 05/07/2019. Ze mag niet meer naar Pakistan vliegen door haar zwangerschap. Ze stelt dat mijnheer heel blij was toen hij hoorde dat ze zwanger was.

Betrokkenen zijn thans gehuwd sinds 16/09/2017 en hebben elkaar nog maar twee periodes fysiek ontmoet, de eerste maal bij eerste ontmoeting en huwelijk enkele dagen later en een tweede maal in oktober 2018. Bij deze tweede ontmoeting raakte mevrouw reeds zwanger. Op dat ogenblik hadden ze nog geen 30 dagen niet virtuele contacten gehad. Er worden geen bewijzen van de Whatsapp contacten bijgebracht.

Op basis van het geheel van hoger vermelde elementen en de elementen uit het eerder advies, d. d. 30/05/2018 is de conclusie van de procureur des Konings te Leuven dat er in casu voldoende elementen voorhanden zijn die duiden op het feit dat de ware reden van dit huwelijk er in hoofde van minstens één van de partijen niet in bestaat een duurzame levensgemeenschap te stichten, doch enkel tot doel heeft het verstrekken van een verblijfsrechtelijk voordeel voor de man op basis van zijn status als echtgenoot.

Het parket verleent in dit opzicht dan ook negatief advies wat betreft de afgifte van het visum gezinshereniging."

Overwegende dat betrokkene heden een nieuwe aanvraag indient maar ter staving van de visumaanvraag geen nieuwe elementen aanlevert die zijn duurzame relatie met mevrouw kunnen aantonen.

Gezien bovenstaande elementen blijven de voorafgaande weigeringen behouden en wordt niet bewezen geacht dat betrokkene effectief een familielid is van een EU-burger."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert een enig middel aan:

“Eerste middel: machtoverschrijding, schending van de zorgvuldigheidsplicht en schending van de motiveringsplicht

1. Aangezien het huwelijk van verzoekende partij en mevrouw R. (...) werd overgeschreven in de registers van de burgerlijke stand op 21 augustus 2019; Dat het bewijsstuk daaromtrent bij de visumaanvraag gevoegd werd; Dat de verwerende partij niettemin de aanvraag weigerde met motivering dat het niet om een werkelijke relatie zou gaan; Dat nochtans de overheid het huwelijk reeds erkend heeft middels de overschrijving in de Belgische registers; Dat de verwerende partij als overheidsorgaan niet tegen een eerder oordeel van dezelfde overheid in kan gaan; Dat de Ambtenaar van de Burgerlijke Stand overigens de natuurlijke bevoegde persoon is om te oordelen over huwelijken, niet DVZ; Dat de verwerende partij haar macht overschrijdt door tegen de overheid waarvan zij zelf een orgaan is, in te gaan; Dat zij haar zorgvuldigheidsplicht schendt door na te laten rekening te houden met de overschrijving in de registers; Dat zij haar motiveringsplicht schendt door na te laten uiteen te zetten waarom er op onmogelijke wijze toch sprake zou zijn van een schijnhuwelijk terwijl dit buitenlandse huwelijk reeds werd overgeschreven in de Belgische registers; Dat de bestreden beslissing onvoldoende door de hoger vermelde motivering gedragen wordt, zodat onderhavige motivering niet afdoende is (Cass., 3 februari 2000, http://www.juridat.be/cgi_juris/jurn.pl); Dat de formele motiveringsplicht een substantiële vormvereiste inhoudt; Dat de verwerende partij de motiveringsplicht heeft geschonden, zowel op materieel als op formeel vlak; Dat de schending ervan de beslissing onwettig maakt (schending artt. 2 en 3 Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en schending van art. 62 Vreemdelingenwet), zodat Uw Raad deze bestuurshandeling behoort te vernietigen; Dat zodoende de bestreden beslissing behoort te worden vernietigd wegens schending van de motiveringsplicht (zowel materieel als formeel), schending van de zorgvuldigheidsplicht en wegens machtoverschrijding;”

2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet. De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan tot de ongegrondheid van de aanvraag wordt besloten.

In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 21 van het wetboek internationaal privaatrecht, richtlijn 2004/38/EG en artikel 146bis van het burgerlijk wetboek, enerzijds, en anderzijds wordt uitdrukkelijk verwezen naar negatief advies van het parket dat werd gegeven in het onderzoek naar de afgifte van het visum. Dit zijn de determinerende motieven waarop de aanvraag bijgevolg geweigerd wordt. Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt dat de inhoud de verzoekende partij het genoemde inzicht verschaft en haar aldus toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken van de formele motiveringsplicht.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht is bereikt. Verzoeker voert ook de schending van de materiële motiveringsplicht aan, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de verwerende partij de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het

zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de verwerende partij bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Artikel 27, §1, eerste lid van het wetboek internationaal privaatrecht (WIPR) bepaalt wat volgt:

“Een buitenlands authentieke akte wordt in België door alle overheden erkend zonder dat beroep moet worden gedaan op enige procedure indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld overeenkomstig het krachtens deze wet toepasselijk recht, en meer bepaald met inachtneming van de artikelen 18 en 21.”

Uit deze bepaling volgt dat elke administratieve overheid die, bij de uitoefening van zijn bevoegdheden, van oordeel is dat ingevolge artikel 27 van het WIPR, en in het bijzonder ingevolge de artikelen 18 en 21 waar op grond van artikel 27 moet worden gelet, de erkenning van een vreemde akte kan weigeren (cf. M. TRAEST, commentaar bij artikel 27 in Het wetboek Internationaal Privaatrecht becommentarieerd, J. ERAUW c.a. (eds.), Antwerpen, Intersentia en Brussel, Bruylant, 2004, (152) 153- 154).

De verwerende partij is bevoegd voor het toekennen van een recht van verblijf van meer dan drie maanden. Zij is derhalve gerechtigd om bij de uitoefening van deze bevoegdheid de doorwerking van de vreemde akte te onderzoeken en desgevallend deze met toepassing van artikel 27, §1, eerste lid van het WIPR te weigeren wanneer zij meent dat de rechtsgeldigheid van deze buitenlandse akte niet kan worden vastgesteld overeenkomstig het krachtens het WIPR toepasselijke recht, en meer bepaald met inachtneming van de artikelen 18 en 21 van het WIPR. Aangezien artikel 27, §1, eerste lid van het WIPR deze bevoegdheid tot de plano - erkenning toevertrouwt aan “alle overheden”, staat de omstandigheid dat de ambtenaar van de burgerlijke stand van de gemeente Herent dit huwelijk heeft geregistreerd, er niet aan in de weg dat de verwerende partij binnen haar bevoegdheden, van oordeel is dat het huwelijk niet rechtsgeldig is en weigert om deze te erkennen. De verwerende partij is immers bevoegd om het huwelijk waarop de verzoekende partij zich beroept om een verblijf aan te vragen te toetsen aan artikel 146bis van het burgerlijk wetboek - dat bepaalt dat er geen huwelijk is wanneer, ondanks de gegeven formele toestemmingen tot het huwelijk, uit een geheel van omstandigheden blijkt dat de intentie van minstens één van de echtgenoten kennelijk niet is gericht op het tot stand brengen van een duurzame levensgemeenschap, maar enkel op het verwerven van een verblijfsrechtelijk voordeel dat is verbonden aan de staat van gehuwde - en kan, na een onderzoek van de omstandigheden die het huwelijk van de verzoekende partij kenmerken, beslissen om dit huwelijk niet te erkennen omdat deze erkenning zou leiden tot een resultaat dat kennelijk onverenigbaar is met de Belgische internationale openbare orde (RvS 3 oktober 2011, nr. 215.497).

Het determinerend motief in de bestreden beslissing is de beoordeling dat het om een schijnhuwelijk gaat, dat er niet op gericht is om een duurzame levensgemeenschap op te bouwen. Er wordt in de bestreden beslissing uitvoerig uiteengezet waarom het huwelijk niet erkend wordt. Zo wordt onder meer verwezen naar het gedetailleerde negatief advies van het openbaar ministerie. Verzoeker betoogt dat de motiveringsplicht is geschonden “door na te laten uiteen te zetten waarom er op onmogelijke wijze toch sprake zou zijn van een schijnhuwelijk terwijl dit buitenlandse huwelijk reeds werd overgeschreven in de Belgische registers”. Anders dan de verzoeker in het middel aanvoert, is de bestreden beslissing wel degelijk gemotiveerd wat betreft de weigering van het visum. In de beslissing wordt uitdrukkelijk gesteld dat: “de procureur des Konings te Leuven (concludeert) dat er in casu voldoende elementen voorhanden zijn die duiden op het feit dat de ware reden van dit huwelijk er in hoofde van minstens één van de partijen niet in bestaat een duurzame levensgemeenschap te stichten, doch enkel tot doel heeft het verstrekken van een verblijfsrechtelijk voordeel voor de man op basis van zijn status als echtgenoot.” Als slotconclusie wordt in de beslissing gesteld: “Gezien bovenstaande elementen blijven de voorafgaande weigeringen behouden en wordt niet bewezen geacht dat betrokkene effectief een familielid is van een EU-burger”. Verzoeker laat de vaststellingen in de bestreden beslissing, die de openbare orde raken, ongemoeid.

Verzoeker maakt niet aannemelijk dat de verwerende partij de opgeworpen beginselen heeft geschonden.

Het enig middel is niet gegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien april tweeduizend twintig door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. MILOJKOWIC